

[5]

Drey zapnul motorku. Malá obrazovka ho po chvíli informovala, že baterie je aktuálně nabitá na padesát osm procent.

Byl to dobrý stroj, až litoval majitele, kterému jí včera večer ukradl. Dvě odpružená kola byla ideální na pohyb v terénu a součástky získané pouze z araků jí dávaly místy až příliš nepravidelný vzhled. Na druhou stranu se při jakékoli poruše cokoli velmi snadno opravilo.

Teď na její žlutou karoserii s tichým cinkáním padaly malé elektromagnety o trochu větší než zrnko písku, kterými ho štědře zásoboval solární strom nad Dreyem. Kmen byl hrubý a široký a větve byly stejně dlouhé, jako měl kterýkoli jiný strom, ale byly to právě listy, na které by se vydržel dívat celý den.

Konečky větví pokrývaly stovky tenkých šestistranných placek, které tančily ve slabém větříku, natáčely se ke slunci a sbíraly jeho teplou energii. V kmenech měl pak strom velkou cívkou pro elektromagnetickou indukci, která nabíjela všechny stroje v okolí. A právě proto na Dreya padaly maličké magnety. Tak se strom rozmnožoval.

Naprosto ho to fascinovalo. Ne všichni arakové měli generátory elektřiny dostatečně silné, a tak často pro nabití svých baterií využívali podobné solární stromy, kterých bylo v Pus-

tinách více než dost. Ty, jako daň za nabití araků, posypaly jejich kovová těla magnetky s genetickou informací, které se na nich držely až do doby, než se šli nabít k dalšímu stromu. Tam popadaly do husté sítě kořenů a mechu pod solárním stromem.

Pro člověka tak bylo trochu nebezpečné využívat solární stromy, protože taková místa byla plná araků. Drey ale kromě pár mechanických brouků a dvou v dálce se plazících araků nikoho neviděl.

Byl na cestě už dlouhou dobu. Kličkoval mezi nebezpečnými vesnicemi v Pustinách, vyhýbal se hlídkám a snažil se cestovat co nejtišeji. Proto pro sebe ukradl tuto motorku s elektromotory, a ne klasickou se spalovacím motorem. Ty bylo snadnější doplnit palivem, ale burácely hlasitě do všech stran a většina jejich majitelů si navíc provrtávala výfuky, aby zvuk zesílili.

Drey si ve slunném odpoledni protáhl záda a jeho zrak padl na severní horizont, kde se v namodralé dálce stáčely chomáče vysokých gorských Prstů. Z takového pohledu se mu sevřel hrdlo, když si na okamžik ve stínu solárního stromu dovolil zapomenout, co to vlastně udělal. Byl vyhnanec, dezertér a zločinec. Kdyby se někdy vrátil do Aldebaranu, nejspíš by ho okamžitě zatkli. Na kariéru v armádě mohl zapomenout.

Byl sám a neměl nic. Teskně uchopil vyřezávaný náhrdelník.

Stejně jako jeho celý dospělý život. Na jednu stranu to byla uklidňující myšlenka, ale zároveň se nemohl zbavit pocitu, že místo toho, aby problém vyřešil, tak od něj utekl. Znovu.

Najednou uslyšel hlasitý poryv větru a v tu chvíli kousek od něj přistál veliký pták.

Ne, byl to arak. Jeho tělo byl aerodynamický zázrak, jako by to byla tyrkysová kapka zmražená v pohybu. Roztáhl křídla, která byla průsvitná jako mýdlové bubliny a otevřel opotřebovaný zobák pod čtveřicí černých očí.